

Единайсети: „Но, повтарямъ: при сичката талантливостъ на тая повѣсть и непостижимъ хуморъ — тя е едно копие отъ Гоголя — и като всѣко копие — не е оригинална... Прочее, нѣма голѣма цѣна!“

Дванайсети: „Трѣбва обаче да се признае, че *Митрофанъ и Дормидолски* е единъ искусенъ плагиатъ, но на който, при внимателно взирание, познава се фалшивостта и бѣлитѣ конци, които го скрѣпятъ. В. — въ е за осжждане“.

Тринайсети: „*Митрофанъ и Дормидолски* сж една литературна кражба, и руската народностъ на Дормидолски и Дакито, дори и на Бейката, вади очи!...“

Ахъ, ти чародѣецо!

Четирнайсети: „Подиръ сичко това, нека кажж, че всѣка кражба е осждителна; но кражба, която се извършва върху благодѣтели, е възмутителна! В. — въ обра литературата на руситѣ, — не стига дѣто си дадоха кръвта за насъ!..

Не, това е просто умилително!

Петнайсети: „Но главната вина на автора състои не въ това, че е открадналъ сюжета и лицата отъ Гоголя — кралъ е и Любевъ, — а че е обезобразилъ гениалния руски писателъ. Неможеше ли просто да го прѣведе на български?!...“

И азъ сега виждамъ!

Шестнайсети: „Удивително е до каква степенъ е дошла рабската подражателностъ у такъвъ единъ писателъ съ въображение, като В.: той е земалъ на Гоголя даже и имената: така, Дормидолски се зове *Иванъ*, както